

[Kurt Hansen.]

drog den store nytte af den skattemæssige lovgivning, vi havde, det var oplagt dem med de største indtægter her i samfundet. Han påviste også, at den kontrol, der var i forbindelse med de større indtægter, var alt, alt for lille, og den kontrol ville blive svækket endnu mere, hvis man går ind for dette forslag f.eks. inden for det ligningsmæssige område.

De store sociale problemer vokser også. I særdeleshed er det sociale problemer, som rammer, som jeg har været inde på, arbejderne, de unge, pensionisterne osv. osv. Det er klart, at vil man gå ind for yderligere at nedsætte antallet af ansatte inden for socialektoren, vil der blive yderligere pres på, og servicemulighederne vil blive yderligere forringet.

Det her skal ikke tages som et decideret forsvar for det statslige bureaukrati, vi har. Jeg opfatter det blot sådan, at visse af de faktorer, som jeg her har nævnt, gør det nødvendigt, at man ikke gør de socialist svages stilling endnu ringere, end den er i forvejen. Derfor kan vi ikke gå ind for at stemme for dette forslag. Vi finder også dette bureaukrati uheldigt, men det, som vi må arbejde henimod, må selvfølgelig være en forenkling af lovene, bedre love, decideret for lønarbejderne. Som lovene fungerer i dag — og det ser ikke ud til, at man vil begynde at pille ved det, lave dem mere favorable for lønarbejderne m.v. — kan vi ikke gå ind for dette forslag. Det er ikke vores love, og vi må som et socialistisk parti gå ind for, at de én gang vundne og tilkæmpede goder, som de svagest stillede i samfundet har, fastholdes. Derfor kan vi ikke stemme for dette forslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Glistrup) (FP):

Danmark havde godt 300.000 offentligt ansatte, dengang dette folketing slog ind på den undertiden til afsindighed grænsende letsindighedslinje, som kom til at præge mange år. Første gang, der klart reageredes imod udviklingen fra befolkningens side, var ved folketingsvalget i januar måned 1968, hvor man indsatte en regering, en flertalsregering, som ganske klart havde som et af sine grundlag nu at standse væksten og vende udviklingen i antallet af

offentligt ansatte. Ikke desto mindre skete der i det første år, hvor VKR-regeringen sad, det, at vi rundede den halve million offentligt ansatte, og så fik vi dernæst i 1971 et virkelig kraftigt skud for hoven på dette område med den første perspektivplan. Det blev gentaget med den anden perspektivplan i december 1973, og det tør nok siges, at det efterhånden blev aldeles alment tankegods — når måske lige bortses fra venstresocialisterne — at få fastslået, at vi ikke kan affinde os med denne enorme vækst, der finder sted i de offentligt ansattes antal.

Vi har i de seneste år, efter at perspektivplanerne er kommet, gang på gang fra alle partiers side vendt os imod denne vækst i de offentligt ansatte. Hvad der har været af skønne talemåder om, at nu skal vi virkelig til at iværksætte noget effektivt, til at kontrollere og hindre, at væksten skal fortsætte, har bestemt ikke været småting. Og hvad har vi så set som realiteten til trods for alle disse meget kraftige ønsker om at standse væksten? Vi har set, at vi her for et par år siden kom frem til, at der var en vækst i antallet af offentligt ansatte på ca. 30.000 om året, samtidig med at arbejdsstyrken som helhed øgedes med 10.000 om året, altså med andre ord, der skulle tages 20.000 fra det private erhvervsliv og flyttes over i det offentlige.

Med alle de gode ønskemål intentioner, der prægede den forrige regering til også at standse udviklingen her, har vi nu fået testamentet over denne regerings virke: antallet af offentligt ansatte er steget med 35.000 i det år, der var præget af venstre-regeringen. Vi må simpelt hen gøre os klart, at de smukke talemåders tid må være forbi. Det har ikke været tilstrækkeligt, og derfor er vi i en situation, hvor vi nu må lave en måske noget firkantet nødløsning for at klare disse problemer.

Problemerne deler sig jo i to. For det første i hvert tilfælde at sikre, at nu har vi toppet, hvad angår antallet af offentligt ansatte, så nu kan det kun gå den rigtige vej, nedad. Og det er det, som det første led i fremskridtspartiets forslag tager sigte på. Det er således, at vi ser den offentlige sektor under ét, og ikke, som hr. Ninn-Hansen og hr. Søren B. Jørgensen var inde på at tro, at det skulle være inden for den